

17. Baligh, H.H. (2006), *Organization structures: theory and design, analysis and prescription*, Springer, New York, 483 p.
18. Dvoretzka, H.V. (2013), *Sotsiologhiya : navch. posib.* [Sociology: schoolbook], KNEU, Kyiv, Ukraine.
19. Sadovskiy, V.N. (1974), *Osnovaniya obshchey teorii sistem: Lohiko-metodolohicheskyy analiz* [Basis of the general theory of systems: logical and methodological analysis], Nauka, Moscow, Russia.
20. Raz, J. (1997), *The concept of a legal system*, Oxford University press, New York, 241 p.

УДК 340.12 (477.8+436+439)

ЮРИДИЧНІ ПІДСТАВИ ВХОДЖЕННЯ ГАЛИЧИНИ, БУКОВИНИ ТА ЗАКАРПАТТЯ ДО СКЛАДУ ІМПЕРІЇ ГАБСБУРГІВ

Луцький М.І., к.ю.н., доцент

*Івано-Франківський університет права імені Короля Данила Галицького,
вул. Євгена Коновальця, 35, м. Івано-Франківськ, Україна
lm.ilyn@gmail.com*

У статті розкриваються юридичні підстави входження Галичини, Буковини та Закарпаття до складу Австрійської, а згодом Австро-Угорської імперії. Основний акцент робиться на обґрунтуванні австрійських юристів їхнього права фактичного приєднання до імперії частини українських земель колишнього Галицько-Волинського князівства. Особливу увагу приділяється основним етапам впровадження австрійської системи права та визначення основних критеріїв реєстрації цього законодавства в період функціонування Західноукраїнської Народної Республіки.

Ключові слова: імперія Габсбургів, Галичина, Буковина, ЗУНР, інкорпорація, правовий статус.

ЮРИДИЧЕСКИЕ ОСНОВАНИЯ ВСТУПЛЕНИЯ ГАЛИЧИНЫ, БУКОВИНЫ И ЗАКАРПАТЬЯ В СОСТАВ ИМПЕРИИ ГАБСБУРГОВ

Луцкий М.И.

*Ивано-Франковский университет права имени Короля Данила Галицкого,
ул. Евгения Коновальца, 35, г. Ивано-Франковск, Украина
lm.ilyn@gmail.com*

В статье раскрываются юридические основания вхождения Галичины, Буковины и Закарпатья в состав Австрийской, а затем Австро-Венгерской империи. Основной акцент делается на обосновании австрийских юристов их права фактического присоединения к империи части украинских земель бывшего Галицко-Волинского княжества. Особое внимание уделяется основным этапам внедрения австрийской системы права и определения основных критериев реєстрації этого законодательства в период функционирования Западноукраинской Народной Республіки.

Ключевые слова: империя Габсбургов, Галичина, Буковина, ЗУНР, инкорпорация, правовой статус.

LEGAL FOUNDATIONS IN INCORPORATION OF GALICIA, BUKOVINA AND THE TRANSCARPATHIAN REGION INTO THE HABSBERG MONARCHY

Lutskyy M.I.

*King Daniel of Galicia Ivano-Frankivsk Law University,
str. Evgene Konovaltsia, 35, Ivano-Frankivsk, Ukraine
lm.ilyn@gmail.com*

The article highlights chief historic and legal approaches to determining legal and actual foundations of incorporation of Galicia, Bukovina and the Transcarpathian Region into the Habsburg Monarchy. The detailed analysis of the key agreements which existed among Austria-Hungary, Russia and Prussia is carried out. They divided the Polish-Lithuanian Commonwealth among themselves into three parts.

Characterizing the achievements of the national science in research of this problem, it is specified that it became the object of scientific studies on the verge of XIX and XX centuries. During the soviet period the interest to this problem weakened, except for the scientific studies of the Lviv legislator V. Kulchytskyi. This problem became especially topical in the period of independence, when researches of the processes of national revival and revolutionary movement started in the Transcarpathian region at the beginning of XX century.

On the basis of analysis of national legislators and historians' scientific achievements, the author determines basic legal foundations of incorporation of the West-Ukrainian lands into the Austrian Empire, and later the Austria-Hungarian Empire.

The article gives author's personal opinion on the term of incorporation being used for the process of including Galicia, Bukovina and the Transcarpathian Region into the Austrian empire. The analogical process of including the Dnipro Ukraine into the Russian empire is compared.

Concerning the West Ukrainian lands the term «peaceful interference» can be applied, as Austria took over this region without any armed efforts. Occupancy of Bukovina is an exception which was naturally determined under the conditions of development of military operations between Russia and Austria on the one side and Turkey on the other.

The key factor which promoted incorporation of Galicia into Austria was a weakened position of the Polish-Lithuanian Commonwealth which by the middle of XVIII century had turned into the nearly uncontrolled territory in the centre of Europe, the conflicting interests of its more powerful neighbours.

The basis of the legal confirmation of Austria's right to the occupancy of Galicia was the «Output rights», that was the prepared Latin and German, as well as a shortened version of French and Polish historical and legal justification for occupancy, based on the short-lived fact of the rule of Hungarian King Andrew II in Galicia-Volyn principality. This fact took place after the death of Roman Mstyslavovych in 1205. Because Hungary was part of the Habsburg Monarchy, this historical fact became the basis for the occupation of Galicia in 1772.

Bukovina was incorporated into Austria in 1774, and 12 October 1777 the region swore allegiance to the Habsburgs, that can be considered as the completion of the accession process. A few years later, on Nov. 1, 1786, Bukovina was administratively attached to Galicia and received the status of its 19th district. It is noteworthy in this regard that the Austrian government did not invent any legal interpretations regarding the rights of incorporation according to Bukovina. A peace treaty with Turkey and the direct military annexation became the formal and legal agreement.

Transcarpathian Ukraine that is Carpathian Russ was an integral part of the Hungarian kingdom from XI and became part of the Austrian monarchy long before 1772. The Transcarpathian administrative system practically did not face any changes political transformations were taking place among the constitutionalism ideas disseminated in the middle of the nineteenth century.

The author points out that the inclusion of Galicia, Bukovina and Transcarpathia in the legal system of the Habsburg Monarchy had positive impact on their political development. Especially, since the second half of the nineteenth century when the Austro-Hungarian Empire entered the era of constitutionalism the level of legal awareness in Western Ukraine began to increase sharply. The politicization of the national movement not only contributed to the formation of political parties, but also to the crystallization of the idea of the own statehood formation that ultimately was realized with the proclamation of the West Ukrainian People's Republic (ZUNR).

Key words: Habsburg Monarchy, Galicia, Bukovina, the West Ukrainian People's Republic (ZUNR), incorporation, legal status.

Національна революція на західноукраїнських землях початку ХХ ст. та українсько-польське протистояння, що стало ключовим її змістом, було зумовлене попереднім ходом історії та правовим статусом Галичини і населення краю. Важливим у цьому ракурсі є визначення юридичних підстав включення Галичини, Буковини та Закарпаття до складу імперії Габсбургів.

Наукова актуальність нашого дослідження зумовлюється тим, що визначення процесу включення Галичини, Буковини та Закарпаття до Австрійської імперії та юридичне обґрунтування цього процесу на основі дослідження спадкових прав угорських королів на престол Галицько-Волинського князівства. Цей факт є прикладом традиційної інкорпораційної політики європейських монархій кінця ХVІІІ ст. З іншого боку, вагомим є і суспільний резонанс, оскільки в період існування Західноукраїнської Народної Республіки (далі – ЗУНР) саме австрійське законодавство стало основою державотворення, а тому і визначило свідомісно-правовий зміст і орієнтацію українців Галичини, Буковини та Закарпаття під час боротьби за власну державність. Якщо уряди Наддніпрянщини змінювали свої зовнішньополітичні орієнтири, а в більшості випадків ішли на дипломатичні компроміси з країнами Четвертого союзу, то політикум ЗУНР орієнтувався виключно на країни Антанти та США. Водночас варто зауважити, що після проголошення незалежності ЗУНР у листопаді 1918 р. галицькі українці прихильно ставились до Австрії, цінуючи досвід, отриманий в діяльності представницьких та імперських органів влади, а також систему права, яка забезпечувала достатній рівень національних, політичних і релігійних прав і свобод.

Проблема правового включення західноукраїнських земель до складу імперії Габсбургів не є новою для вітчизняної науки. Ця проблема особливо актуальна серед вітчизняних істориків та правників, однак існує ціла низка питань, на які раніше не зверталася увага.

Перші дослідження з даної проблеми здійснювалися вітчизняними правниками та науковцями на межі ХІХ-ХХ ст., що було логічним з огляду на розгортання національного руху та його політизацію.

У радянський період проблема дослідження правового статусу західноукраїнських земель не набула особливої популярності. Виняток становили дослідження львівських науковців, зокрема В. Кульчицького [3; 4; 5].

Особливий інтерес ця проблема викликає серед сучасних науковців. Варто зауважити, що у її дослідженні прослідковується регіоналізм, оскільки основними центрами наукових пошуків є Львів та Чернівці. Серед сучасних українських істориків права відзначимо дослідження Н. Єфремової [1], І. Настасяк [6], Н. Панича [7], М. Сайка [10] та ін.

Метою нашого дослідження є визначення юридичних підстав включення Галичини, Буковини та Закарпаття до складу Австрійської, згодом Австро-Угорської імперії, та дослідження процедури впровадження австрійської системи права, що стала основою національного законодавства періоду ЗУНР.

Українські землі після розпаду Київської Русі та Галицько-Волинської держави впродовж наступних кількох століть перебували в складі іноземних держав і були позбавлені національної державності. Західноукраїнські землі ще в XIV ст. були включені до складу Королівства Польського та Угорщини. Згодом Галичина опинилася у складі Речі Посполитої і зазнавала значного національного, соціального та релігійного гноблення.

Визначаючи юридичні підстави включення західноукраїнських земель до складу імперії Габсбургів, слід визначитися з термінологією. Власне включення Галичини, Буковини та Закарпаття до складу Австрії можна розцінювати як інкорпорацію, однак якщо порівнювати її з аналогічним процесом на Наддніпрянщині, то вона схожа до мирного проникнення, оскільки не було пролито і краплі крові при захопленні Австрією великого регіону.

Загалом XVIII ст. стало часом трансформацій європейських імперій, впровадження в них ідей абсолютизму та реформування внутрішньополітичного устрою. Згадані зміни не торкнулися Польщі. Вона і надалі залишалася державою без будь-якої внутрішньої організації, без енергійної влади, без відповідного війська і податків, без жодної надії на проведення реформ [6, с. 85]. Саме Річ Посполита на середину XVIII ст. перетворилася на малокеровану територію в центрі Європи, осередок конфлікту інтересів її сильніших сусідів. Іноземні послы у Варшаві визначали, кого сейм має обрати королем, щедро розкидали при цьому золото та провокували боротьбу між магнатськими кланами [11].

У боротьбу за «польську спадщину» включилися три сусідні держави: Австрія, Пруссія та Росія. Саме австрійські Габсбурги виступили ініціатором розподілу Речі Посполитої та спонукали до цього Пруссію. Виходячи з політичної анархії в Польщі, австрійський уряд попередньо підготував так звану мотивацію включення частини земель Польщі до складу власної держави. Ще у 1764 р. за рекомендацією австрійського канцлера А. Кауніца директор Віденського архіву А. Розенталь опрацював «Вивід прав» Угорської корони до Спишських міст. Щодо цих та інших земель до початку XX ст. тривав так званий австро-угорський, чи польсько-угорський, компроміс стосовно частини Татр, які отримали назву «Морське око». Слід зауважити, що даний спір був розв'язаний на користь Галичини й Австрії міжнародним судом тільки у 1902 р. завдяки старанням польського адвоката, професора Львівського університету О. Бальцера [14, с. 10].

Австрія захоплювала землі Речі Посполитої планомірно з 1769 р., коли під приводом запобігання проникненню з Польщі епідемії австрійські війська за наказом сина Марії Терезії Йосифа II зайняли область Спиш. Цим політичним кроком Австрія поклала початок першого поділу Речі Посполитої, який був оформлений юридично 5 серпня 1772 р. у Петербурзі [7]. Договір про розподіл Речі Посполитої підписали австрійська імператриця Марія Терезія та її син Йосиф II (19 лютого), прусський король Фрідріх II (28 лютого) та російська імператриця Катерина II (5 березня).

Цікавим з точки зору міжнародного права видається той факт, що жодна з країн – учасниць поділу Речі Посполитої не мала жодних династичних чи будь-яких інших прав на включення в межі своїх держав польських земель. Саме тому майже одночасно з початком фактичного поділу Польщі Австрія, Пруссія і Росія опублікували цікаві та характерні документи – історичні «Виводи прав» усіх трьох держав – учасниць поділу до відповідних земель Речі Посполитої [6, с. 86].

Власне, австрійський «Вивід прав» являв собою підготовлене латинською та німецькою, а також у скороченому варіанті французькою та польською мовами історико-правове обґрунтування окупації: «Вивід прав королівства Угорщини до Малої або Червоної Русі і Поділля та Чехії до князівств Освенціма і Затора» [6, с. 86].

Потреба в юридичному обґрунтуванні приналежності українських земель до австрійської корони зумовлювалася тим, що необхідно було підкреслити нерозривність деяких адміністративних одиниць, які були включені, а саме частини Сандомирського, Краківського та Бельського воєводств, а також всієї Галичини – Червону Русь, що включала в себе Белзьке і Руське (Холмська, Сяноцька, Перемишльська, Львівська і Галицька землі) воєводства, а також частину Волинського воєводства і Поділля [9].

Виходячи зі змісту «Виводу прав...», право Австрії на землі колишнього Галицько-Волинського князівства обґрунтовувалося тим, що свого часу ця територія належала угорському правителю, а тому «ці землі відтоді аж по нинішній день належать до королівського угорського титулу, з яких одна простягається далеко з глибин Поділля, а друга займає значну частину Волині, Перемиські землі та інші значні території» [12, с. 14].

Факт угорського панування в Галичині був короткотривалим. Після смерті у 1205 р. під Завихвостом Романа Мстиславовича його союзник угорський королевич Андрій II захистив його дружину та двох малолітніх синів Данила і Василька. На жаль, угорський королевич не відмовив собі в підкоренні цілого королівства та присвоїв титул короля Галичини і Лодомерії. Цей титул і закріпився на майбутнє за угорськими правителями [5, с. 14]. Оскільки Угорщина разом із Закарпаттям перебувала у складі Австрії з кінця XVII ст., то й імператор Австрії та Угорщини нібито теж мав історичне право на титул короля Галицького і Волинського князівств [1, с. 190].

Таким чином, скориставшись історичним фактом, який відбувся більше як п'ять століть тому, австрійський уряд фактично оформив включення Галичини до складу власних володінь. Юридично процес інкорпорації був завершений із впровадженням австрійської системи права та адміністративного устрою. 15 серпня 1772 р. був виданий перший цісарський патент, що стосувався правового становища Галичини, згідно з яким визначалися нові кордони краю по лінії Броди, Збараж, Тернопіль, річок Серет, Збруч, Смотрич, від Кам'янець-Подільського аж до Дністра [2, с. 17].

Так, у 1773 р. на приєднаних землях було створено 12 округів, але процес остаточного адміністративного закріплення Галичини в складі Австрійської імперії відбувся у 1846 р. коли був впроваджений новий адміністративно-територіальний устрій. Варто відзначити також і те, що певні зміни у територіальному плані відбулися під час Віденського конгресу 1815 р.

Щодо процесу інкорпорації Австрією Буковини, то це відбулося за результатами Кючук-Кайнарджийського мирного договору між Росією та Туреччиною, підписаного в 1774 р. [7, с. 74]. Оскільки Австрія виступила союзницею Росії у війні проти Туреччини і зайняла територію Буковини, то після підписання мирного договору за нею і залишилася ця територія. 12 жовтня 1777 р. Буковина присягнула на вірність Габсбургам, що можна вважати завершенням процесу приєднання краю до Австрії [1, с. 191]. Пізніше, 1 листопада 1786 р., Буковина адміністративно була приєднана до Галичини та отримала статус її 19-го округу [10, с. 13].

Характерною особливістю Буковини було те, що вона також, як і Галичина, у національному плані поділялася умовно на дві частини: Північну – українську та Південну – українсько-румунську. У Буковині була встановлена військова адміністрація, яка була змінена на цивільну тільки у 1786 р., а у 1787 р. Буковинський дистрикт було включено до складу Галичини як окрему адміністративно-територіальну одиницю [13]. У період європейської революції «Весни народів» 1848-1849 рр. Буковина набула статусу окремого краю з власною адміністрацією [13].

Цікавим є те, що відносно Буковини австрійський уряд не вигадував офіційних юридичних трактувань відносно права інкорпорації. Формальним і юридичним договором стали умови мирного договору з Туреччиною та безпосередня військова анексія.

Щодо Закарпаття, то воно під відносним контролем Габсбурзької монархії перебувало ще з 1526 р. оскільки належало до Угорської корони [7, с. 75].

Закарпатська Україна, або Русь Підкарпатська, з XI ст. була невіддільною частиною Угорського королівства і задовго до 1772 р. стала складовою частиною Австрійської монархії [7, с. 76]. Адміністративна система Закарпаття практично не зазнала змін, політичні трансформації тут відбувалися в рамках поширення ідей конституціоналізму у середині XIX ст.

Таким чином, у 70-х рр. XVIII ст. імперія Габсбургів приєднала західноукраїнські землі – Галичину, Буковину та Закарпаття – до складу власної держави. Процес інкорпорації українських земель

проходив відносно мирним шляхом, виняток становить введення військ на територію Буковини, що відбулося в ході військового конфлікту з Туреччиною.

Включення Галичини, Буковини та Закарпаття у правову систему імперії Габсбургів досить позитивно позначилося на їхньому політичному розвитку. Починаючи з другої половини XIX ст., коли Австро-Угорська імперія вступила в епоху конституціоналізму, на західноукраїнських землях почав різко зростати рівень правової свідомості. Політизація національного руху сприяла не лише формуванню політичних партій, але й кристалізації ідеї побудови власної державності, що в кінцевому випадку вдалося реалізувати з проголошенням Західноукраїнської Народної Республіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Єфремова Н.В. Історико-правові аспекти приєднання Західноукраїнських земель до складу Австрійської імперії [Електронний ресурс] / Н.В. Єфремова // Актуальні проблеми держави і права. – 2009. – С. 189-196. – Режим доступу : <http://www.apdp.in.ua/v48/34.pdf>.
2. Ілин Л.М. Впровадження австрійської системи права у Галичині та забезпечення національно-політичних прав українців / Л.М. Ілин // Право і суспільство. Науковий журнал, 2013. – № 6. – Т. 2. – С. 16-20.
3. Кульчицький В. Державний лад і право в Галичині (в другій половині XIX – напочатку XX ст.) / В. Кульчицький. – Львів : Львівський ордену Леніна державний університет імені Івана Франка, 1965. – 64 с.
4. Кульчицький В. Джерела права в Галичині за часів австрійського панування / В. Кульчицький // Проблеми правознавства. – 1971. – Вип. 19. – С. 46-47.
5. Кульчицький В. Утворення коронного краю Галичини в складі Австрії / В. Кульчицький // Проблеми правознавства. – К., 1969. – Вип. 13. – С. 14-21.
6. Настасяк І. Історико-правовий аналіз входження Галичини до складу австрійської імперії / І. Настасяк // Вісник Львівського університету. Серія юридична. – Львів, 2003. – Вип. 38. – С. 84-90.
7. Панич Н. Анексія Галичини Австрією та поширення австрійського права на її території / Н. Панич // Вісник Львівського університету. Серія юридична. – 2006. – Вип. 43. – С. 73-77.
8. Перший поділ Речі Посполитої [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.litopys.com.ua/encyclopedia/storichn-pod-chas-v-vazhkikh-viprobuvan/pershiy-pod-l-rech-pospolito/>.
9. Поділ Речі Посполитої [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.memory.gov.ua/publication/podil-rechi-pospolitoi>.
10. Сайко М.М. Приєднання Буковини до Австрії і його вплив на соціально-економічний та політичний устрій краю (70-80-і роки XVIII – початок XIX ст.) : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. іст. наук : спец. 07.00.01 «Історія України» / М.М. Сайко. – Чернівці, 1991. – 21 с.
11. Сасу О.М. Передумови та наслідки поділів Речі Посполитої [Електронний ресурс] / О.М. Сасу. – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/24_NNP_2012/Pravo/1_115703.doc.htm.
12. Стахів М. Західна Україна та політика Польщі, Росії та Заходу (1772-1918) / М. Стахів. – Скрентон: «Видавництво Народної Волі», 1958. – Т. 1. – 214 с.
13. Терлюк І.Я. Історія держави і права України : навч. посіб. / І.Я. Терлюк. – К. : Атіка, 2011. – 944 с.
14. Тищик Б. Освальд Бальцер – видатний історик права Львівського університету (до 150-річчя від дня народження і 75-річчя – смерті) / Б. Тищик // Вісник Львівського університету. Серія юридична. – Львів, 2009. – Вип. 48. – С. 3-12.

REFERENCE

1. Yefremova, N.V. (2009), "Historic and legal aspects of West Ukrainian territory accession to be the part of Austrian Empire", *Aktualni problemy derzhavy i prava*, pp. 189-196, available at : <http://www.apdp.in.ua/v48/34.pdf>.

2. Ilyn, L.M. (2013), “Austrian law system implementation to Galicia and providing of national and political rights of Ukrainians”, *Pravo i suspilstvo. Naukovyi zhurnal*, no. 6, vol. 2, pp. 16-20.
3. Kulchytskyi, V. (1965), *Derzhavnyi lad i pravo v Halychyni (v druhii polovyni XIX – napochatku XX st.)* [State order and law in Galicia (in the second half of XIX - early XX century.)], Lviv order of Lenin state university of the name of Ivan Franco, Lviv, Ukraine.
4. Kulchytskyi, V. (1971), “Law origins in Galicia by the times of Austrian government”, *Problemy pravoznavstva*, iss. 19, pp. 46-47.
5. Kulchytskyi, V. (1969), “Appearing of corona state Galicia as the part of Austria Empire”, *Problemy pravoznavstva*, iss. 13, pp.14-21.
6. Nastasiak, I. (2003), “Historical and legal analysis of Galicia as the part of Austria Empire”, *Visnyk Lvivskoho universytetu. Serii yurydychna*, iss. 38, pp. 84-90.
7. Panych, N. (2006), “Annexation of Galicia by Austria and widening of Austrian law at its territory”, *Visnyk Lvivskoho universytetu. Serii yurydychna*, iss. 43, pp. 73-77.
8. “First separation of Polish-Lithuanian Commonwealth”, available at : <http://www.litopys.com.ua/encyclopedia/storichn-pod-chas-v-vazhkikh-viprobuvan/pershiy-pod-l-rech-pospolito/>
9. “Separation of Polish-Lithuanian Commonwealth”, available at : <http://www.memory.gov.ua/publication/podil-rechi-pospolitoi/>
10. Saiko, M.M. (1991), “Accession of Bukovyna to Austria and its influence to socially-economic and politic land structure (70-80 years eighteenth – early nineteenth century.)”, Thesis abstract for Cand. Sc. (History), 07.00.01, Chernivtsi, Ukraine.
11. Sasu, O.M. “Backgrounds and results of Polish-Lithuanian Commonwealth separation”, available at : http://www.rusnauka.com/24_NNP_2012/Pravo/1_115703.doc.htm.
12. Stakhiv, M. (1958), *Zakhidna Ukraina ta polityka Polshchi, Rosii ta Zakhodu (1772-1918)* [West Ukraine and Poland, Russian and West policy 3 (1772-1918)], vol. 1, Vydavnytstvo Narodnoyi Voli, Skrenton, USA.
13. Terliuk, I.Ia. (2011), *Istoriia derzhavy i prava Ukrainy : navch. posib.* [History of State and Law of Ukraine: schoolbook], Atika, Kyiv, Ukraine.
14. Tyshchuk, B. (2009), “Osvald Baltser – famous historian of law in Lviv University (Before the 150th anniversary of his birth and the 75th anniversary – death)”, *Visnyk Lvivskoho universytetu. Serii yurydychna*, iss. 48, pp. 3-12.

УДК 316.77: 005: 34: 78 (03)

PR AND MANAGEMENT IN THE GLOBAL DISCO HISTORY THROUGH COMMUNICATION & LEGAL PRISM

Sineokij O.V., phd in law, professor

Zaporizhzhya national university, str. Zhukovskogo, 66, Zaporizhzhya, Ukraine
olegwsineoky@rambler.ru.

In the article presented the author’s version of Disco history as social phenomenon. In this science publication with with historical and legal position the author examines the Disco as a multi-level construct in a complex system of social technologies and organizational communications. The author analyzed the business model of Disco taking into account the role of music-publishing corporations. Also particular attention is paid to characteristics of the main participants in “Disco Revolution” (performers and producers). The author outlines the priorities of the information strategies to promote the phonographic releases, including special role of PR-technology and “feedback” in the Disco business. As a result of carrying out research the author offered an understanding of Disco as a complex cluster in